

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' όθροον μετρούντες χρόνον
'σ'την γην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Τών θρον μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—απ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγκα εί ναι μόνο.
Γιά τ'ά ξένα δυοσ μέρη—δέκα φράγκα και 'στ'ό χέρι.

Δεκάτη και τετάρτη Δεκεμβρίου,
ένταρις του λαμπρού Βουλευτηρίου.

'Επτακόσα κι' όγδόνα
και κτύπα και βρόνα.

**'Αλωσας του σωτηρίου
και κλεινού Βουλευτηρίου.**

ν' παρδούσων της Βουλής τ'ας σωτηρίας κλειδας
προς σ'ε τον Κορδονίδη.

Εκείνω τότε τ'η κλειψ' της τ'όσης νηνειας,
ουδ' ό Σπετσιώτης Βουλευτής, τ'οπίκλην Λεωνίδα,
έπηγε κι' ό Γεννήσαρλης ό τ'ης 'Αστυνομίας
κ'πό τον Φαρμακόπουλο ν' πάρη τ'α κλειδιά.

'Όμως ό Φαρμακόπουλος δέν είδιδε τ'ας κλειδας,
ουδ' ό Σπετσιώτης Βουλευτής, τ'οπίκλην Λεωνίδα,
και τ'α κλειδιά παρέλαβε μετά πολλούς αγώνας
κι' άνεκραξ'ε μολών λαθέ 'σ'τον γέρο τ'ης Κορδόνικας.

Και πάλιν ό Γεννήσαρλης έπηγε προς αυτόν
τ'ας κλειδας απαιτών,
ού μ'ην εκείνος δις και τ'ρις ήγήνην ν'α τ'ας δώσ'η
κι' έγίνοντο τρεχάματα και φασαρία τ'όση.

'Ητο δ'ε μία τ'ης νυκτός και σκότος έπεκράτει
όταν ό Φαρμακόπουλος μετά του Λεωνίδα
κατέφθασαν ασθμαίνοντας 'στο σπ'ητι του Κορριάτη,
πού παρευρίσκοντο πολλοί φοβούμενοι σανίδα.

Κι' είπαν τ'α διατρέγοντα καταπετώς εκεί
κι' έβριζαν κι' ανατρίγχαναν οι Θεοτικοί,
κι' έθρήνησαν Συντάγματα, θεσμούς και καθεστ'ωτα,
κι' ήπιανε τ'αί κάμποσο κι' έβούθησαν πισκότα.

Όυκοον πολλοί Κορδονίκοι φλεγόμενοι και φλέγοντες
προσ'ήλθον προς Θεόβαρον τον Σανιδάχηνη λέγοντες:
αυτός ό Φαρμακόπουλος κι' αυτός ό Λεωνίδας
άρνούνται διαρρήδη

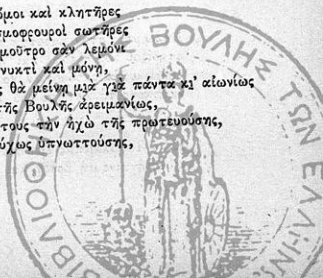
Πρόσταζον όθεν τ'ης Βουλής τ'ας θύρας διαρρήξει
και πρόεδρον προσωρινόν τον Τσακλαμπήν κηρύξει,
μήπως ό π'άνος Σκαρπινιάς καμμιά δουλειά μ'ας φτεμάξη
και τ'η 'Πρακτικόν διά νυκτός είς τ'ην Βουλήν εισάξη,
και τότε βάλτου ρήγανη, Κορδόνικας πατέρα,
κι' ή ν'εκα π'άνη θ'ε γενη τ'ης πρώτης χειροτέρας.

Κι' είπε προς τούτους ό πατήρ,
Σανιδαρούμπας σωτήρ:
Σεις κουστωδιάν έχετε και ρωμαίικας χειρας
κι' υπάγετε και θρώσ'ατε παρ'άβουρα και θύρας,
κι' έγειρατ' έκ τ'ης κλίνης του τον Τσακλαμπήν τον γέροντα
και φερέτε τον 'στην Βουλήν κλονοόμενον κι' άσπαίροντα.

Είπε, κι' άμέσως έπευσαν με συντριβήν καρδιας
και τ'ην Βουλήν κατέλαβον μετά τ'ης κουστωδιίας.

Τότε 'ξαφνικά μεγάλα...
δόξα τ'η κλειψ' σωτηρι...
'πήδησαν με μία σκάλα
μέσ' άπ'όνα παραθύρι.

'Αστυνόμοι και κλητήρες
και θερμοφρονοί σωτήρες
μ' ένα μούτρο σαν λεμόνι
έν μ'ε νυκτι και μόνη,
πού 'στην μνήμην μας θ'ε μείνη μ'α γ'α πάντα κι' αιώνας
έκυριεσαν τ'ό βήμα τ'ης Βουλής άρεμάνικας,
άφηνίσαντες με βρόντους τ'ην ήχ'ω τ'ης πρωτεύουσις,
τ'ης ήσύχως άπ'νωτιστούσις,

καὶ τοὺς τόσους σαλεπτίζῃδας συνταραζάντες τῆς χώρας
'στάς μεσονυκτίους ὥρας.

Ποία νύξ τοῦ Δεκεμβρίου,
πλήρης τόσου μυστηρίου,
κατανύξεως καὶ τρόμου,
κρύου, λάσπη, συννερίδι,
κ' ἐν ὄνματι τοῦ νόμου
τάκκαμν γκαλιζά κερράδι.

Κι' ἔφεραν σιδηρουροῦς γιὰ νὰ σπάσουν τῆς βαρείας
καὶ μεγάλας κλειδαρχίας,
καὶ τῶν κλειθρῶν θραυομένων καὶ σπαρακτικῶς τριζόντων
ἐκρατύοντο τὸ κράτος τῶν θεσμῶν τῶν στεναζόντων.

'Ἦν δ' ἔκει καὶ Πολυγένης καὶ Σπυράκης κ' 'Αλεξάκης
κ' ἄλλοι λήγοντες εἰς ἄκας,
καὶ κατέλαβον τὸ βῆμα κ' ἄρχισαν ψιλαῖς κουβένταις,
κ' ἔλεγον τὸ τῶν Ἀκτιῶν, τὸ μπεῖτσι ποσσινέντες,
κ' ἐτουρτουρίζκιν ἐκ ψύχους,
κ' ἐκυτάζανε τοὺς τοίχους,
θεωρεῖται καὶ κολώνιας καὶ θραυτὰ βουληφόρα,
κ' ἔλεγον καὶ παραμύθια νὰ σκοτωσοῦνε τὴν ὥρα.

Δηλαθῆ πῶς μὴ φορᾷ 'στὸν κειρὸ τοῦ Κορδονάδι,
ὅπου 'δούλευε σκνίδι,
ὁ Σπεσιώτης Λεωνίδας
δὲν παρῖδιδε τὰς κλειδιάς.

Δὸς τῆς, τοῦλεγον πολλοί,
γιὰ νὰ 'μποῦμε 'στὴ Βουλή.
Δὲν τὰ δίνω τὰ κλειδιὰ
κ' ἄλλα λόγια, βρε παιδιὰ.

Νὰ λοιπόν, κ' ἔμεις τὴν σπᾶμε γιὰ τοῦ Κόντη τὸ γεινάτι,
καὶ σηκῶμε σκνίδι,
καὶ σύ, νέε Λεωνίδι,
σὸν τὸν 'Άγιο Πέτρο τώρα τὰ κλειδιὰ 'στὸ χέρι κράτει.

Μένος Λυσσαλέον δύο γηραλέων.

'Οψία γενομένης τῆ Δευτέρῃ
σπειδον πρὸς Τσακλαμπᾶν ὁ Κορδονάτοι,
καὶ σῆμα, τοῦ φωνάζουσε, πατέρα,
κ' ἄρον τὸν κρεβάττον σου καὶ περπατεῖ.

Σῆμα μὲς 'στὴν καρύτσα σου νὰ 'μπῆς,
στηρίζου καὶ σ' ἐμάς καὶ 'στὸ ραβδί σου,
σῆμα μετὰ ραβδούων καὶ πομπῆς
νὰ πάρης τὰ κλειδιὰ τοῦ Παραδείσου.

Κι' ὁ Τσακλαμπᾶς ἐμπῆκε μὲς 'στ' ἀμάξι
κ' ἐπήγαγε μὴ βοέξη καὶ μὴ στάξη,

κι' ἔκει 'στὸ Προεδρεῖον τὸν καθήλωσαν
καὶ τοὺς θεσμοὺς μ' ἔκεινον ἀνεστήλωσαν.

Καὶ τὴν κουδοῦνα τοῦδωσαν 'στὸ χέρι
κ' ἔλοι τὸν ἐμακάρισαν οἱ γέροι,
κ' ἔλεγον : ταρλαμπούμπα ταρλαμπᾶ,
νταγιάντα, τῆς Λευκάδος Τσακλαμπᾶ,
καὶ σῆκωσε καὶ κτύπα τὸ κουδοῦνι
νὰ 'μπῆς 'στ'ὸν ἀντιζῆλον τὸ ρουθούνι.

Πρὸς χάριν σου 'γινῆκαν πανηγύρια,
γὰρ σὲν κ' ἔμπῆκαν νύκτα 'στὴ Βουλή,
κ' ἔσπασαν κλειδαρχίας καὶ παραθύρια
κ' ἀνάψαν καὶ τὰ φῶτα, μπυκαμπλή.

Γιὰ σὲν παραθύρωσε κ' ὁ Ράλλης
καὶ μετ' ὄρηξ ἀνεκράξε μεγάλης :
'Αλλὸν ἀνδρᾶ καὶ φίλοι προσεστοί,
σπεύσατε τοὺς κλειδοῦρους ν' ἀπειλήσετε,
κ' ἂν ἀρνηθῶν νὰ φύγουν — σκριστί —
τὸν ἀπαλὸ 'στὸ ξύλο νὰ τοὺς λύσετε.

'Ἐπῆγαν 'στὸν Τραυλὸ κ' οἱ Σκαρπινάτοι,
ποῦ δυνάττ' τὸν ἐπισκταν φτερνίσματα,
κ' ἄρρησε, τοῦ φωνάζουσε, τὸ κρεβάτι,
κ' ὁ Τσακλαμπᾶς σοῦ στέλλει χιτριετίσματα.

Κι' ἀμέσως ὁ Τραυλὸς ὑποτρακίλιζον
εἰς μίαν βυκτηρίαν ἀκουμπᾶ,
κ' ἐμπῆκε σὲ μίαν ἀμάξι τραυλιζῶν
τόνομα τοῦ κυρίου Τσακλαμπᾶ.

Κι' οἱ Τσακλαμπᾶδες χαιρόντες τὴν νίκην τῶν ἐσφύριζαν
κ' εἶδε μὲ πόνον ὁ Τραυλὸς τὸ μέγα Προεδρεῖον,
κ' ὡς ἡ μπλέκ κ' ἡ ροικὴ περὶ τοῦ κἀλλους ἤρξαν
ἔτσι κ' οἱ γέροι μᾶλλωναν περὶ πρεσδυτερίων.

Κι' ὅσον ὁ κόσμος προσπαθεῖ νὰ ρηκίναται νεώτερος,
τόσον αὐτοὶ κορόνουν
καὶ σφίγγονται κ' ἰδρῶνον
ποῖος ἐκ τῶν δύο νὰ φανῆ ποῖος εἶναι γεροντότερος.

Καὶ δὸς τοῦ πέρνουσε φωτιζᾷ
καὶ δὸς τοῦ βγαζοῦσε χαστιζᾷ
κ' οἱ δύο τῶν περίσσιμα
γιὰ γάμουσ καὶ βαπτίσσιμα,
καὶ γίνονται συμβούλια καὶ ξερνακὶ καὶ ντράβελια
γιὰ προσφιλῆ ἀράβελια.

Μὰ κ' ὁ γέρο Τσακλαμπᾶς,
τῶν μπαμπᾶδων ὁ μπαμπᾶς,
ἔτυχε κ' ἔκεινος νᾶχη
ὅπως τὸν Τραυλὸ συνάχι,
κ' ἐκελάθησε τὴν νίκην μὲ τῆς μύτης τὸν αὐλὸν
εἰς τὸ κόμμα τῶν τραυλῶν.

Γιὰ τοὺς δύο τούτους νέους τῆς Λευκάδος, τῆς Κραννακίας,
ἐλευκάνθημεν καὶ πάλιν μ' ἕνα κράνος δόξης νέας.